

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Jany Kábrtové a Mgr. Tomáše Blažka ve věci

žalobce: **Chrudim IRON & STEEL, s.r.o.**, IČ: 28669771
se sídlem 140 00 Praha 4 – Nusle, Na Zámecké 1518/9
zastoupena Mgr. Janem Džiamou, advokátem
advokátní kancelářae Rovenská & partneři, s.r.o., se sídlem 110 00
Praha 1 – Nové Město, Václavské náměstí 837/11

proti
žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**
se sídlem 746 01 Opava, Kolářská 451/13

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2016, čj. 5261/1.30/16-3

takto:

- I. Pokutu uloženou žalobci rozhodnutím Oblastního inspektorátu práce pro Královéhradecký kraj a Pardubický kraj ze dne 17. 6. 2016, čj. 8582/8.30/16-9 ve výši 1.000.000,- Kč a sníženou rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 12. 2016, čj. 5261/1.30/16-3 na částku 700.000,- Kč krajský soud snižuje na částku 200.000,- Kč. V ostatním se žaloba zamítá.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci k rukám zástupce náhradu nákladů řízení ve výši 8.228,- Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Oblastní inspektorát práce pro Královéhradecký kraj a Pardubický kraj vydal jako orgán I. stupně dne 17. 6. 2016 rozhodnutí čj. 8582/8.30/16-9, kterým uložil žalobci pokutu ve výši 1.000.000,- Kč a náklady řízení ve výši 1.000,- Kč, a to za spáchání správního deliktu na úseku odměňování zaměstnanců podle ust. § 26 odst. 1 písm. c) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce (dále jen „zákon č. 251/2005 Sb.“). Ve výroku tohoto rozhodnutí je dále podrobně popsáno, v jakých měsících r. 2014 a 2015 neposkytl žalobce svým zaměstnancům M. B., G. C., M. D., Ing. S. F., Š. M., V. P., M. P., F. V., J. Z., I. Z., mzdu ve stanoveném termínu, splatnou po vykonání práce, a to nejpozději v kalendářním měsíci následujícím po měsíci, ve kterém vzniklo zaměstnanci na mzdu právo. Zde soud poznamenává, že části mezd byly pracovníkům vypláceny se zpožděním i několika měsíci.
2. Žalovaný rozhodl dne 15. 12. 2016 o odvolání žalobce tak, že prvním výrokem snížil uloženou pokutu z částky 1.000.000,- Kč na 700.000,- Kč, v druhém výroku ponechal rozhodnutí orgánu I. stupně v ostatních částech beze změny.
3. Z průběhu správního spisu a vydaných rozhodnutí ve věci vyplývá, že kontrolní orgán zjistil z podkladů firmy, že tato nevyplácela svým deseti zaměstnancům v průběhu období březen 2014 – červenec 2015 v řádném výplatním termínu 25. den v měsíci mzdy, na které pracovníkům vznikal nárok na základě pracovních smluv a vykonané práce. Žalobce namítal, že v uvedeném období procházela firma složitým finančním obdobím, kdy přišel o zakázku, která měla tvořit hlavní náplň činnosti na několik let, důsledkem čehož neměl žalobce dostatek příjmů na pokrytí veškerých závazků. Prioritou pak bylo udržení výroby. Podstatná část mezd byla přitom pracovníkům uhrazena dle ekonomických možností. Posléze proběhlo insolvenční řízení u Městského soudu v Praze a žalobci byla povolena reorganizace dle § 316 a násl. zákona č. 182/2006 Sb., insolvenční zákon. O skutečnostech, zjištěných kontrolním orgánem, nebylo mezi účastníky řízení sporu, žalobce však konstatoval, že učinil vše pro naplnění liberačního důvodu dle § 36 odst. 3 zákona č. 251/2005 Sb.

II. Žalobní argumentace

4. Žaloba poukazuje na skutečnost, že oba stupně kontrolního orgánu shodně konstatovaly, že žalobce neprokázal vynaložení veškerého úsilí, které na něm bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil. S tím však žalobce nesouhlasí, uvedl, že předložil potřebné doklady o své nepříznivé ekonomické situaci, doplněné o přehled příjmů a přehled měsíčních výdajů, které bylo nutno hradit k udržení výroby. Žalobce byl nově vzniklou společností rozbíhající výrobu a činnost, byl silně zasažen ropnou krizí, tedy neočekávanou objektivní skutečností mimo sféru jeho vlivu, kvůli níž přišel o zakázku, která měla tvořit hlavní náplň jeho činnosti na několik let. S ohledem na uvedený výpadek neměl žalobce dostatek příjmů, z nichž by mohl pokrýt veškeré své závazky, když prioritou muselo být udržení výroby. Bez probíhající výroby by nemohl generovat příjmy, slévárenské zařízení by chátralo a žalobci by se nedařilo získat nové zakázky. K získání zakázek ve slévárenství je potřebné mít certifikaci výroby od konkrétního zákazníka. Tato certifikace je složitým a časově náročným procesem, podmíněným probíhající výrobou. Pokud by žalobce nehradil přednostně náklady

výroby, došlo by k jejímu zastavení, žalobce by se okamžitě dostal do úpadku, jeho činnost by byla ukončena a došlo by k zániku všech pracovních míst.

5. Žalobce doložil, že podstatnou část dlužných mezd uhradil, jakmile to jeho ekonomická situace dovolila, z čehož je zřejmé, že se snažil ze všech sil, aby své závazky vůči zaměstnancům splnil, je proto přesvědčen, že naplnil liberační důvod dle § 36 odst. 3 zákona č. 251/2005 Sb., i když závěry obou rozhodnutí tomu odporují. Kontrolní orgán, i orgán odvolací se řádně s argumentací žalobce v tomto směru nevypořádaly, jejich konstatování jsou obecná a chybí jim podrobná odůvodnění.
6. Žalobce uvedl, že prvoinstanční rozhodnutí neobsahuje řádné odůvodnění, jakým způsobem správní orgán hodnotil či zohlednil fakt, že žalobce uhradil dodatečně podstatnou část dlužných mezd předmětným zaměstnancům, současně se nevypořádal s argumentem žalobce, že byl nejprve v moratoriu a poté v insolvenci, kdy musel hradit i jiné závazky (někdy dokonce přednostně), nutné ke své stabilizaci a k provedení reorganizace, tedy, že by se platbami starých závazků zaměstnancům mohl dopustit zvýhodňování věřitele. Žalovaný přitom k tomuto uvádí, že „to oblastní inspektorát práce výslovně nezmnínil“, rozhodnutí tohoto orgánu uvedené námitky žalobce tedy rovněž nevypořádává. Žalobce považuje z pohledu obrany svých práv za důležité, aby obě rozhodnutí obsahovala řádné vyjádření k jeho námitce, včetně odůvodnění, z uvedených důvodů shora pak považuje rozhodnutí za nepřezkoumatelná.
7. K výši uložené pokuty žalobce namítal, že jeho poměry nebyly pro účely uložení dostatečně zhodnoceny, rozhodnutí orgánu I. stupně není adekvátně odůvodněno, vychází pouze z několika údajů, získaných z veřejných zdrojů, které o aktuálních poměrech žalobce dostatečně nevypovídají. Žalobce poukazuje rovněž na jeho vnitřní rozpornost, kdy na jedné straně cituje značné ztráty a ztrátové hospodaření žalobce, na straně druhé konstatuje, že je v silách žalobce zaplatit pokutu v polovině zákonné sazby – tj. ve výši 1 milion Kč. Pro nepřezkoumatelnost rozhodnutí měl odvolací orgán pro nedostatek odůvodnění rozhodnutí první instance zrušit a vrátit mu věc k novému rozhodnutí.
8. K rozhodnutí odvolacího orgánu žaloba namítá nedostatečné odůvodnění byť i částečně snížené pokuty. Zde uvádí, že žalovaný poukázal na správné zhodnocení závažnosti správního deliktu orgánem I. stupně, na toto odkázal, což žalobce nepovažuje za dostatečné. Není zde obsažena ani řádná úvaha o adekvátnosti snížené částky (700 tisíc Kč), o tom, proč ji žalovaný nepovažuje za likvidační. Odkaz na judikaturu je v tomto směru obecný, a pokud jde o judikát čj. 38 Ad12/2010-74, podle něhož nelze odvíjet výši pokuty od majetkové a finanční situace delikventa, poukazuje žalobce na rozhodnutí pléna Ústavního soudu ze dne 9. 3. 2004, sp. zn. Pl. ÚS 38/02, dle kterého „musí pokuta reflektovat i majetkové poměry potrestaného. Stejná výše pokuty uložená majetnému se bude jevit jako směšná a neúčinná, zatímco v případě postihu nemajetného může působit drakonicky a likvidačně. Není tedy porušením principu relativní rovnosti, když dvěma osobám v různých situacích bude uložena pokuta v různé výši, byť by jediným rozdílem jejich situace měly být právě rozdílné majetkové poměry. Kritérium zkoumání majetkových poměrů delikventa při úvaze o výši ukládané pokuty je nezbytné a komplementární – nikoliv ovšem proto, že vysoké pokuty by byly nevymahatelné, ale vzhledem k riziku „likvidačního“ účinku nepřiměřeně vysoké pokuty“.

9. V druhém judikátu (8 Ad 23/2014-71) je řešena situace, kdy delikvent byl sice ve ztrátě, tuto však dokázal pokaždé kompenzovat, aniž by vedla k jeho zániku. V případě žalobce je však evidentní, že svou ztrátu kompenzovat nedokázal, což vyústilo v insolvenční řízení a rozhodnutí odvolacího orgánu je v tomto směru rovněž nepřezkoumatelné pro nedostatek odůvodnění. Závěry obou rozhodnutí pak žalobce spatřuje jako rozporné s uvedeným nálezem Ústavního soudu. Uvádějí, že pokuta pro žalobce nemůže být likvidační, tento závěr však není vůbec odůvodněn.
10. V závěru žaloba navrhuje zrušení obou rozhodnutí, případně navrhuje soudu, aby na základě § 65 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) upustil od uložení pokuty, případně aby pokutu snížil. Žalobce je stále v nelehké situaci, dosud probíhá insolvenční řízení, žalobce musí plnit reorganizační plán, celkový objem závazků, které musí splnit (včetně pohledávek za majetkovou podstatou), činí 66.261.307,- Kč. Uložení pokuty v řádech statisíců Kč by odčerpalo finanční prostředky, které žalobce aktuálně potřebuje k tomu, aby dokončil reorganizaci a po jejím skončení mohl pokračovat v činnosti a financovat výrobu.
11. V dalším žádal žalobce o přiznání odkladného účinku žalobě, o jeho návrhu soud rozhodl samostatným usnesením ze dne 7. 8. 2017, kdy návrhu žalobce vyhověl.

III. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný v písemném vyjádření ve věci ze dne 21. 7. 2017 uvedl, že i nadále zastává názor, že žalobce ve správním řízení nijak neprokázal, že vynaložil veškeré úsilí, které na něm bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil (tedy aby poskytl konkrétní mzdy konkrétním zaměstnancům v řádném výplatním termínu a nikoliv s několikaměsíčním až ročním zpožděním). Žalovaný shodně s odůvodněním rozhodnutí konstatuje, že žalobce jakožto podnikatel nese své podnikatelské riziko sám a nemůže jej v žádném případě přenášet na své zaměstnance a brát je jako „rukojmi“, neboť jim nemůže jít nijak k tíži, že se žalobce dostal do nepříznivé ekonomické situace, a že mu nevyšla jedna velká zakázka.
13. Ve své žalobě žalobce uvádí, že prioritou muselo být udržení výroby, lze však těžko předpokládat, že taková priorita (tedy že veškeré dostupné finance bude „nalévat“ jen do výroby, a nikoliv do splatných mezd) bude stejně tak prioritou i pro jeho zaměstnance, kteří po řadu měsíců nedostanou zaplacenou za řádně odvedenou práci pro žalobce. Je nepochybné, že mzda představuje u převážné většiny zaměstnanců jejich jediný zdroj příjmů a jakékoliv zpoždění či nevyplacení, byť jen jedné mzdy, může řadu lidí dostat do vážných potíží. Žalovaný zastává názor, že následná úhrada „podstatné“ části dlužných mezd nemá žádný vliv na již spáchaný správní delikt. Žalovaný je orgánem inspekce práce, zmocněným zákonem ke kontrole a případnému sankcionování porušování pracovněprávních povinností ze strany zaměstnavatelů a v žádném případě se nemůže ztotožnit s názorem a postojem žalobce, který zjevně nadřazuje svůj soukromý zájem na udržení výroby a svého podnikání, založeného na dosažení zisku, nad zájem chráněný zákonem, a to v daném případě poskytnutí odměny za řádně vykonanou práci svým zaměstnancům.
14. Argumentace žalobce dle přesvědčení správního orgánu svědčí o tom, že si žalobce není vědom vysoké závažnosti správního deliktu, kterého se svým jednáním dopustil a toto nedůvodně zlehčuje. Žalovaný si je povinností žalobce vyplývajících z insolvenčního

práva vědom, toto však není nijak nadřazeno pracovnímu, naopak, právo zaměstnance na spravedlivou odměnu za práci je jedno z ústavně zaručených práv.

15. K námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaný uvedl, že účelem a obsahem rozhodnutí o odvolání neměl být detailní rozbor aktuální finanční situace žalobce a hledání řešení jeho ekonomických problémů (např. z čeho uhradit pokutu), nýbrž pouze řádné odůvodnění výše uložené sankce. Tato je dle jeho přesvědčení odůvodněna dostatečně. V průběhu správního řízení dospěl žalovaný ke správnímu uvážení o výši sankce, která je po právu, neboť sama o sobě nezpůsobí likvidaci žalobcova podnikání. Ve prospěch žalobce, tedy s přihlédnutím k jeho nepříznivé situaci, žalovaný pokutu snížil, aniž by však zamýšlel snížit závažnost spáchaného deliktu, specifikovanou rozhodnutím oblastního inspektorátu. To, že žalobce s výší pokuty nesouhlasí, ještě samo o sobě neznamená, že se jedná o likvidační sankci, či že je rozhodnutí nepřezkoumatelné a nedostatečně odůvodněné. Sám žalobce konečně v žalobě uvádí, že vedle celkové výše jeho závazků působí uložená pokuta nevýznamně.
16. V závěru žalovaný poukázal na to, že pokud žalobce hospodařil v jednom či více letech se ztrátou, nemůže samotné uložení pokuty znamenat jeho likvidaci. Postup správních orgánů, které by nesankcionovaly podnikatele podnikající účetně a daňově ve ztrátě by znamenal jejich de facto beztrestnost a znevýhodňoval by podnikatele ziskové. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

IV. Posouzení věci krajským soudem

17. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Učinil tak bez nařízení jednání, postupem za podmínek stanovených ustanovením § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s.
18. O žádosti žalobce o přiznání odkladného účinku žalobě soud rozhodl samostatným usnesením ze dne 7. 8. 2017, žádosti vyhověl.
19. Krajský soud konstatoval, že mezi účastníky nebylo sporu o tom, že žalobce se dopustil správního deliktu na úseku odměňování zaměstnanců, když několika zaměstnancům vyplácel část mezd se zpožděním, a to v kontrolovaném období r. 2014 a 2015. Argumentace obou účastníků řízení v dané věci pak plyne z výše uvedených bodů, když žalobce je přesvědčen, že vynaložil v průběhu období, kdy musel řešit vážné provozní a finanční problémy, veškeré úsilí k tomu, aby postupoval vůči svým zaměstnancům pokud možno tak, aby je nepoškozoval na jejich právech, žalovaný naopak spatřuje v jeho konání závažné pochybení, u něhož převažuje soukromý zájem žalobce. Se závěrem žalovaného o spáchaném deliktu žalobce se krajský soud ztotožňuje a v plném rozsahu odkazuje na důvody, které v napadeném rozhodnutí správní orgán uvedl. Za daného stavu věci pak soudu zbývala k rozsouzení pouze úvaha o výši pokuty, která by adekvátně reagovala na veškerou argumentaci účastníků řízení, ale i reálnou aktuální situaci.
20. Oblastní inspektorát práce uložil žalobci po provedené kontrole a zjištěních, citovaných v bodě 1, žalobci pokutu ve výši 1 milionu Kč, tuto výši pokuty odůvodnil veřejným zájmem a společenskou nebezpečností deliktu žalobce. Odkázal na právní úpravu, která za předmětný delikt umožňuje uložení pokuty do výše 2 milionů Kč, také na skutečnost, že ekonomické problémy účastníka řízení jsou pouze jedním z kritérií, která se v případě

úvahy o výši pokuty zvažují. Protože určil pokutu ve výši jedné poloviny možné nejvyšší částky, byl přesvědčen, že zvážil dostatečně veškeré okolnosti případu, neboť problémy v podnikání nelze přenášet na zaměstnance a nemohou znamenat ani beztrestnost spáchaného deliktu.

21. Žalovaný pak snížil uloženou pokutu na výši 700.000,- Kč, ve svém rozhodnutí se prakticky ztotožnil se správní úvahou orgánu I. stupně co do hodnocení závažnosti správního deliktu žalobce. Ke snížení pokuty na uvedenou částku přistoupil z toho důvodu, že zohlednil nelehkou situaci účastníka řízení, procházejícího reorganizací, který dle doložených dokladů - finančních výkazů - v letech 2013 - 2015 dosáhl vysokých ztrát v řádech milionů, resp. desetimilionů. Souhlasil však se závěrem orgánu I. stupně, že skutečnost, že podnikání delikventa není po delší dobu ziskové, nemůže mít zásadnější vliv na jeho odpovědnost za spáchané správní delikty, tedy že by mohl být de facto beztrestný. Žalovaný dále ve svém rozhodnutí poukázal i na závěry rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě čj. 38 Ad 12/2010 ze dne 27. 11. 2012, který se vyjádřil k problematice výše pokuty v případech špatně hospodařícího podnikání a který uzavřel, že taková skutečnost nemůže mít zásadnější vliv na výši pokuty, která by však současně neměla mít likvidační charakter. Podobně se problematikou zabýval i Městský soud v Praze ve svém rozhodnutí čj. 8 Ad 23/2014 ze dne 31. 8. 2016. K samotné výši snížené pokuty pak žalovaný uvedl, že je přesvědčen, že tato nevybočuje z mezí přezkoumatelného správního uvážení, neboť byla uložena po právu za spáchaný správní delikt a je způsobilá naplnit jak svoji preventivní, tak i represivní funkci. Zde pak rozhodnutí odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 Afs 50/2005.
22. Krajský soud zjistil z insolvenčního rejstříku, že ve věci žalobce rozhodl soud dne 10. února 2016 o jeho úpadku, byla povolena reorganizace dlužníka. V únoru 2018 pak po jednání věřitelského výboru dlužník sám navrhl přeměnu způsobu řešení úpadku z reorganizace na konkurs, o čemž bylo kladně rozhodnuto usnesením Městského soudu v Praze dne 12. 2. 2018 pod čj. MSPH 94 INS 32262/2015-B-118.
23. Z ustanovení § 65 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s. – plyne, že rozhodl-li správní orgán o uložení trestu za správní delikt, může se ten, jemuž byl takový trest uložen, žalobou domáhat též upuštění od něj nebo jeho snížení v mezích zákonem dovolených. Ustanovení § 78 odst. 2 téhož předpisu pak stanoví, že rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.
24. Z žaloby vyplývá návrh na upuštění od potrestání, případně na snížení uložené pokuty. Důvody jsou uvedeny shora v bodě 4 – 10. Krajský soud po přezkoumání věci a výše uvedené argumentace účastníků předeseílá, že o spáchání správního deliktu žalobcem neměl pochyb a akceptuje plně poukaz žalovaného na škodlivost počínání žalobce při krácení práv zaměstnanců v jejich ústavně právním nároku na spravedlivou mzdu. Na druhé straně však je potřebné vidět, že rozhodování správních orgánů probíhalo již za velmi neutěšené finanční situace žalobce, která vedla k jeho insolvenci a v průběhu řízení soudního dospěla k prohlášení konkurzu. Žalobce se v průběhu řízení snažil o udržení podnikání, udržení pracovních míst pro řádově 70 zaměstnanců bylo jeho součástí. Za

této situace pak dospěl krajský soud k závěru, že výši uložené pokuty je možné moderovat na částku, která by měla být reálně vymahatelná, neboť je přesvědčen, že svoji úlohu restrikce je schopna v nastalých podmínkách naplnit, úloha prevence již, dle názoru soudu, ztratila svůj reálný význam. Tento závěr soudu pak dle jeho přesvědčení podporují i některá již učiněná soudní rozhodnutí, například rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28. 11. 2007, čj. 15 Ca 160/2007 – 31. V něm soud uvedl, že „Právo moderace trestu za správní delikt zakotvené v § 78 odst. 2 s.ř.s. ve spojení s § 65 odst. 3 téhož zákona představuje výjimku z jinak výlučné kasační soudní kontroly v rámci správního soudnictví. Soud tak sice vychází ze skutkového stavu, z něhož vycházel správní orgán při svém rozhodování, ovšem při rozhodování o sankci za správní delikt (výrok o trestu) je oprávněn zohlednit i ty skutečnosti, které nastaly teprve po skončení daného správního řízení; může tak ovšem učinit jen v případě, mohou-li být takové skutečnosti subsumovány pod některou žalobní námitku“.

25. Krajský soud je přesvědčen, že v daném případě jsou výše uvedené podmínky možného snížení pokuty naplněny. Jak již uvedl, žaloba mj. navrhuje případné snížení pokuty, soud vyšel ze skutkového stavu, zjištěného správním orgánem a konečně, soud zohlednil skutečnosti, které nastaly po skončení správního řízení – viz bod 22.
26. Z ustanovení § 26 zákona č. 251/2005 Sb., a jeho odst. 1 písm. c) plyne, že právnická osoba se dopustí správního deliktu na úseku odměňování zaměstnanců tím, že neposkytne zaměstnanci ve stanoveném termínu mzdu nebo plat nebo některou její složku. Za správní delikt podle písm. c) odst. 1 pak lze dle odst. 2 písm. c) uložit pokutu až do výše 2 milionů Kč. Krajský soud hodnotil v daném případě skutečnosti, uvedené v bodě 24, hodnotil i skutečnost, že se v případě žalobce nejednalo o opakovanou skutečnost a s ohledem na všechna uvedená kritéria pak spatřoval výši pokuty, uloženou v částce 200.000,- Kč za přiměřenou. Využil proto možnost, upravenou soudním řádem správním v ustanovení § 78 odst. 2 a pokutu snížil na citovanou částku.

V. Náklady řízení

27. Žalobce navrhoval, aby pokuta byla soudem snížena, soud jeho žádosti vyhověl, žalobce byl tak s žalobním návrhem úspěšný. Dle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. má tak žalobce nárok na náhradu nákladů řízení, které spočívají v nákladech právního zastoupení, konkrétně ve dvou úkonech právní služby (a 3.100,- Kč), 2 paušálních náhradách (a 300,- Kč) a DPH, jehož je Mgr. J. D. jako advokát AK Rovenská & partneři, s.r.o., plátcem. Náhrada nákladů právního zastoupení žalobce tak činí 6.200,- Kč + 600,- Kč + 1.428,- Kč = 8.228,- Kč, tuto částku žalovaný zaplatí k rukám zástupce žalobce ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li

poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 14. říjen 2019

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu